

[Lysholm Christensen]

om autorisation af optikere for at sikre en faglig og fuldt forsvarlig behandling af de kunder, der kommer og skal have tilvirket synshjælpe-midler, som det vist hedder i fagsproget. Det er en ordning, som vil kunne give øget tillid til branchen, og det er vi store tilhængere af; vi synes, det er udmærket, at vi her får indført en autorisationsordning for optikere. Uddannelseskra- vet skal være med til sikre, at standarden er i orden, og tilsynsmyndigheden bliver tillagt Sundhedsstyrelsen, således at man kan følge eventuelle klager på området op. Endelig er der også i lovforslaget en harmonisering i forhold til andre lande – det er bl.a. de nordiske – som har en sådan autorisationsordning.

Også jeg vil gerne knytte et par kommentarer til spørgsmålet om øjenlægenes opgaver i forbindelse med dette område. Jeg ved godt, at der ikke blev lavet om på dette, men det er vigtigt for mig at sige, at når det gælder tilvirkning og tilpasning af kontaktlinser, kan der være meget gode lægefaglige grunde til, at øjenlægen kan påtage sig den opgave. Der kan være forskellige særlige forhold, som gør sig gældende, og som tilsiger, at det er fornuftigt, at øjenlægen beskæftiger sig med den tilpasning.

Så er der hele den økonomiske side af sagen: om øjenlægen skal have lov til at tjene på disse ting, have forretning ved siden af. Det er en diskussion for sig. Nu bliver det så vedtaget her, kan jeg forstå på det flertal, der har tilkendegivet, at man ikke laver om på den nugældende praksis, og der er i jo øvrigt også begrænsninger for, hvor meget en øjenlæge kan annoncere med, at han eller hun er tilknyttet en optikervirksomhed. Man kan vel egentlig vende det om: Somme tider har man beskyldt øjenlægerne for at presse folk nogle for dyre briller på – for at sige det rent ud – men optikeren kan vel også være fristet til at sælge nogle briller, der er dyrere, end de rent faktisk behøver at være. Så det kan også vendes den anden vej.

Jeg har ikke indtryk af, at øjenlægerne er interesserede i at involvere sig særlig kraftigt i dette område. Det er da også et begrænset antal, der gør det på nuværende tidspunkt. Derfor kan vi også på dette punkt tilsige vores støtte til den udformning, som lovforslaget har fået.

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg vil godt først sige tak for de meget posi-

ve bemærkninger, der er faldet over for lovforslaget og over for princippet om at lave en autorisationsordning for optikere og en særlig autorisation af kontaktlinseoptikere. Og jeg skal kun kommentere nogle enkelte af de punkter, der har været fremdraget i debatten.

Fru Karen Højte Jensen var inde på, at det måske kunne være svært at se behovet for at lave en sådan autorisationsordning. Og dér vil jeg sige, at det jo er noget, der har været overvejet i mange år. Det startede i midten af 1970'erne, hvor der faktisk lå et lovforslag til behandling i Folketinget om en autorisationsordning. Det bortfaldt i forbindelse med et folketingsvalg og blev så ikke genfremsat.

Derefter iværksatte Sundhedsstyrelsen en undersøgelse af, om man skulle lave en autorisationsordning. Jeg tror, det startede i 1983, og Sundhedsstyrelsen nåede så frem til i 1986 at anbefale, at man lavede en autorisationsordning både for kontaktlinseoptikere og for optikere i almindelighed.

Så jeg synes, det har været nøje gennemarbejdet, om man skal lave en autorisationsordning eller ej. Under alle omstændigheder er det grundlæggende hensyn jo, at man gerne vil sikre forbrugerne så godt imod at komme galt af sted som overhovedet muligt, således at forbrugerne kan identificere de personer, de skal handle med og have foretaget synsbestemmelse hos, og vide, at det er personer, der, når de kan kalde sig optikere, har en uddannelsesmæssig baggrund og erfaring for at kunne give synsbestemmelse og vejledning på en tilfredsstillende måde.

Derudover er der jo det mere formelle – kan man sige – men jo også for patienterne vigtige, at optikerne hermed kommer under tilsyn af Sundhedsstyrelsen, og der bliver jo en patientklageadgang til det almindelige patientklagenævn, sådan at man også på den side bliver sikret bedre, end man er i dag.

Om overgangsordningen vil jeg sige, at det jo er en meget snæver overgangsordning, når det drejer sig om kontaktlinseoptikere. Udgangspunktet er, at der ikke er en overgangsordning, men at de, der ønsker at uddanne sig til kontaktlinseoptikere, får en periode på 2 år til at gøre det i. Efter den 2-års-periode kan man altså ikke beskæftige sig med kontaktlinseoptik, uden at man opfylder det fulde uddannelseskra- v. Den øvrige overgangsordning